No. 117. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 29 September.

INGEZONDEN STUKKEN.

Gevoelens van Professor Thorbecke, omtrent het Nederlandsche verkiezingsstelsel.

(Vervolg en slot van No. 115.)

2°. De wet van hunnen aanleg brengt ook mede, dat de Provinciale Staten *gering in getal zyn.* Dit opent eenen eenvoudigen, korten weg aan de Regering, om steeds gemakkelijk eene meerderheid, ter gunste van aan *Haar* welgevallige candidaten, in dat Collegie te erlangen; en heeft daarenboven nog *dit* nadeel, dat het Gouvernement, juist door de geringheid van het getal, in staat is, om aan de leden, die *Haar* of *Hare* Commissarissen te wille zijn, wederkeerig gunsten te bewijzen en voordeelen toe te staan, waardoor dan van lieverlede een band, eene behoefte, om elkander te verpligten, ontstaat, welke niet missen kan schadelijk te werken op de onafhankelijkheid der keuzen, en ook in vele gevallen op de regtvaardige en onpartijdige uitdeeling, van Regeringswege, van posten en gunsten en onderscheidingen, hoedanige niet zelden worden onthouden aan meer verdienstelijken en aanspraak hebbenden, doch welke personen niet, zoo als de leden der Provinciale Staten, nu en dan in de gelegenheid kunnen komen, om de Regering te believen.

Dit gebrek, de kleinheid van het getal, bij het voortdurend zitting behouden der leden, is door den Hoogleeraarzelven opgemerkt, en Z. H. G. wil er dan ook in voorzien hebben, door telkens, wanneer de Provinciale Staten als *kiezers* moeten werkzaam zijn, er eene dubbeltal buitengewone kiezers, welke voor iedere verkiezing op nieuw zouden moeten gekozen worden, bij te voegen. (Aant. op de grondwet, 1e. uitg. bladz. 200.)

Wij willen niet ontkennen, dat hierdoor *iets* van het kwaad kon worden weggenomen, doch, daar de benoeming dezer buitengewone kiezers naar dezelfde regelen en door dezelfde filters zou geschieden, als de verkiezing der Provinciale Staten zelven, te weten: door de Ridderschap, de Stedelijke Raden en de Landelijke Kiezers, laat het zich bezwaarlijk verwachten, dat men eene onafhankelijker soort van mannen zou erlangen, dan die, welke men in den regel als Provinciale Staten ziet zitting nemen:

3°. En, opdat wij niet ter zijde laten de bedenking, door den Hoogleeraar-zelven gemaakt: « de geest en hebbelijkheid, die zich van een gesloten Regeringscollegie « ligt meester, en hetzelve doof maken voor hetgeen er « buiten omgaat, voor een' veranderden toestand of nieuwe « eischen des lands, met name zoo die niet regtstreeks « de provincie betreffen;" — welk bewijs voor de kracht en het gewigt dezer bedenking kan men *meer* hebben, dan de onlangsche keuzen der leden voor de dubbele Kamer, bestemd om onze grondwet te wijzigen, om onze toekomst te bepalen, die zich zóó zorgvol liet aanzien?

Waren, in deze gewigtige omstandigheid, de eigenlijke *staatsburgers* opgeroepen, om mannen ter vergadering te zenden, — welke keuzen had men mogen verwachten?

Wij willen hier zelven niet antwoorden, maar laten het den heer Thorbecke doen. Op bladz. 213 der tweede uitgaaf, zegt Z. H. G. « heeft *zy*, (de menigte,) ook het « doorzigt om de mannen te onderscheiden, die het alge« meene landsbelang eischt? In tijden van nood, ja, zal « zij, niet door het oog van het verstand, maar door het « gevoel, worden geleid tot de karakters en talenten, die « het land moeten redden. Dan, in *gewone* tijden?"

Wij beweren het, en zullen het des noods bewijzen, tijdens de wijziging der grondwet *was* er NOOD. Deze was zóó groot, dat zelfs de Staten-Generaal, volgens het bestaande verkiezingsstelsel zamengesteld, zich gedwongen gevoelden, hunne onderwerping aan het *vaderschap* op te zeggen, en waarborgen voor de toekomst, verbetering onzer instellingen, TE EISCHEN. Zóóver had de vaderlijkheid het gebragt. En nu, — de weldaad voor eene lange toekomst, welke door regtstreeksche verkiezingen, maar eenvoudig volgens het *gevoel*, zoo als de Hoogleeraar beweert, in dezen tijd van nood en spanning, had *kunnen* worden te weeg gebragt, — zij leed volkomen schipbreuk op de gebrekkigheid van het verkiezingsstelsel, op de keuzen der Provinciale Staten, en de leemten en gebreken, die men liet bestaan, zij zullen nog, wie weet over welk tijdvak? in de toekomst aan het welzijn van den Nederlandschen Staat blijven voortknagen.

De *gewone tyden?* zij hangen grootendeels af van, — en worden geregeld door, hetgeen in *buitengewone* tijden gevestigd en voor de toekomst ... bepaald wordt. Men denke, voor Nederland, aan de grondwetten van 1814 en 1815, aan hare wijziging in 1840, en mag veilig tot onze vroegere constitutien opklimmen.

En zouden dan ook al, « *in gewone tyden*," de kiesvergaderingen van particulieren « aan den wind van het « toeval en slinkschen invloed *althans niet minder* bloot« staan, dan publieke, de hoofddeelen van den Staat ver« tegenwoordigende, ligchamen," — wij zeggen goed! stel den verlichten, lastdragenden Nederlandschen staatsburger op eene zoo lage verstandelijke sport, als gij wilt; stel het voor zeker, dat hij zich bij zijne keuzen alleen, of door zijn eigenbelang, of door schroomvalligheid, of door zucht om genoegen te geven, of door kuiperijen van de vermogenden, doch niet door zijn verstand, niet door het welzijn des lands zou laten leiden; neem het aan, dat hij, in *gewone* tijden, niet *meer* voor het algemeen belang, én daaronder voor de talrijke klasse, tot welke hij behoort, zou doen, dan de Provinciale Staten thans doen, — dan nog, zeggen wij: bezorg hem regtstreeksche verkiezingen, opdat, ten minsten in tijden van nood en spanning, hij niet verhinderd worde, naar de inspraak van zijn *gevoel*, de karakters en talenten te kiezen, die redding moeten aanbrengen en zijn lot voor eene onbepaalde toekomst moeten vestigen; opdat bij de zoodanige, en bij zijne doorgaande handelingen als kiezer, tevens: gelijk Gijzelf erkent, (bladz. 212, 2e uitgaaf) hij zich « in den « vollen zin *staatsburger* gevoele, en daardoor het heilzame « gevolg ontsta *der wekking van burgerzin* en van *ha« ren* invloed op de regering."

« Wekking van *burgerzin?"* Waarom hier niet liever het woord *nationaliteit* gebezigd, en *haren* invloed ook *naar buiten?*

Het is eene zedekundige opmerking, die het in de staatkunde echter gansch niet ongewigtig is ter harte te nemen: dat het gevoel onafhankelijk te zijn van anderen, tot hoogmoed en trotschheid jegens deze laatsten in den regel bij den mensch den weg baant. De gedachte: « wij hebben den burger in *niets* noodig; hij moet nog « tevreden zijn, dat wij hem iets laten verdienen," brengt helaas! « *in gewone tyden*" eene laatdunkenheid bij de heeren der Aristocratie te weeg, doet hen zich zoo trotsch van den burger afwenden, en zich eenen toon en eene houding jegens dezen aanmatigen, welke veelal, en bijzonder in de landprovincien, ondragelijk is te noemen. Dat hooghartige gedrag, die zorgvuldige afscheiding, worden zeer goed opgemerkt en gevoeld, en geloof niet, dat dit gevoel geschikt is, om overeenstemming, om onderlinge tevredenheid, om gevoel van *nationaliteit* te bevorderen.

Geeft den burgerman eenigen meerderen invloed op de staatshuishouding; maakt hem van *niets* tot *iets;* zorg, dat ook *zyn* gevoelen, *zyn* oordeel omtrent de bekwaamheden, de verdiensten en het karakter van hen, die tot het bestuur van land, van gewest en stad geroepen moeten worden, iets vermag; en de Aristocratie zal ophouden, hem te beschouwen als eene *nul* in den Staat, ter naauwernood verstandig en goed genoeg, om zijn wigtig aandeel in de algemeene en Plaatselijke lasten te dragen. De trotschheid zal eenigermate getemperd, de stroefheid en terughouding verminderd, de achting voor het karakter van den gezeten burger verhoogd; het gedrag jegens denzelven bescheidener, welwillender worden; en het gevoel van elkander wederkeerig te behoeven, dat van gemeenschappelijke belangen, een gemeenschappelijk vaderland te hebben, zal worden verlevendigd, en niet anders dan heilzame vruchten, vooral in tijden van nood of spanning, of van behoefte aan algemeene opofferingen, kunnen te weeg brengen. Al ware 't ook slechts dit *eenige*, dan nog zou het reeds van gewigt zijn, een stelsel van regtstreeksche verkiezingen, ook in Nederland, te doen invoeren.

Maar ook:

4°. levert de wet van hunnen aanleg der Provinciale Staten, als kiezers, daarom nog een bezwaar op tegen goede en onafhankelijke keuzen, dat de *ridderschap* daarbij zulk eenen onmiddellijken en krachtigen invloed uitoefent, niet maar alleen door *regtstreeks* hare vertegenwoordigers in de vergadering der Provinciale Staten te mogen kiezen, hetgeen aan de beide andere standen niet vergund is, — maar ook door den invloed, dien de *ridderschap* ook nog buitendien kan uitoefenen op de verkiezingen door de stedelijke raden en de kiezers voor den landelijken stand verrigt.

Wij zouden, om het allezins juiste en gegronde dezer bedenking te doen in het oog vallen, niets anders te doen hebben, dan des Hoogleeraars eigene woorden te bezigen (bladz. 175 der eerste uitgaaf van de *Aant.*) doch moeten ons bekorten.

En zoo meenen wij dan, dat, na dit alles, gerustelijk de vraag ontkennend mag beantwoord worden, « of de « Provinciale Staten, van wege de wet van hunnen aan« leg, de voorwaarden bezitten, om goede keuzen te *kun« nen* doen;" in aanmerking genomen, dat zij, bij de aanleiding, die dit kiesstelsel hun geeft, menschen zijn, gelijk alle anderen, en geenszins door hunne verkiezing worden verheven boven de algemeene gebreken en hebbelijkheden, uit het eigenbelang, de eerzucht en natuurlijke schroomvalligheid enz. voortvloeijende.

Nog eene bedenking van den Hoogleeraar tegen de regtstreeksche verkiezingen is, dat men daartoe « klassen, « grenzen en uitsluitingen zou moeten vaststellen, die lou« ter willekeurig zijn, en die eene ontwikkelde publieke « opinie steeds zal trachten te verzetten." (bladz 81 der tweede uitgaaf.)

Maar kleven dan deze beide gebreken ook ons *tegenwoordige* verkiezingsstelsel niet aan? Zijn daar geene klassen, geene grenzen, geene uitsluitingen, die louter *willekeurig* zijn. Kan wel eens een Hoogleeraar, een doctor in de regten enz. medewerken tot de verkiezing van een eenvoudig raadslid, zoo hij (in de Provincie Zeeland altans) geene *f* 110 aan Grondlasten en Personeel betaalt? En verder, poogt dan *nu* de publieke opinie de grenzen niet te verzetten van het bestaande stelsel, en poogt zij dit niet met des te meer grond en te krachtiger, wanneer zij niet maar alleen alles kan aanvoeren, wat wij hier boven deden, maar nog daarbij wijzen kan op de jammerlijke vruchten, gedurende en 25-tal jaren van het *bestaande* kiesstelsel geoogst? Vruchten, welker wrangheid niet maar alleen door den bekwamen Kemper was vooruitgezien, maar ook door eenen van Hogendorp, door eenen Thorbecke-zelven, door eenen Groen van Prinsterer, eenen Luzac, eenen van Nes, eenen Donker Curtius, Roest van Limburg enz. enz. is erkend en opgemerkt geworden.

Kon men eene dergelijke ondervinding, een zoo afdoend bewijs voor de gebrekkigheid van een stelsel van regtstreeksche verkiezingen, zoo doelmatig mogelijk ingerigt en toegepast, voor het *tegenwoordige* Nederland aanvoeren; wij zouden dan nog zeggen: *voer het evenwel in*, want gij zult er niet erger aan toe zijn, maar er nog altijd meer burgerzin, meer nationaliteit, meer wederzijdsche achting en toenadering tusschen de verschillende standen door te weeg brengen, en er den steeds klimmenden graad van algemeene ontevredenheid, over het *bestaande* stelsel door doen dalen of geheel opheffen.

Maar het is zoo *niet*. Zulk een bewijs voor te verwachten slechte keuzen van de gegoede en beschaafde burgers van Nederland *kan* er niet geleverd worden.

En de Hoogleeraar denkt te verlicht, om de stelling te beamen, omdat het *mogelyk* is, dat die burgers even slechte keuzen zouden doen, als de Provinciale Staten, daarom moeten deze laatste blijven kiezen; daarom moet Nederland bij de hetzelve omringende natien, (want zelfs *Pruissen* heeft een veel milder stelsel van verkiezing, wat altans de leden der Plaatselijke Besturen betreft, dan wij) maar achterlijk blijven; want eene proef tot verbetering te nemen, zou al te gewaagd, al te gevaarlijk zijn.

Neen, niet alzoo kan een Thorbecke redeneren, die toch ook een weinig den geest, den eerbied voor zijne overheden en de bezadigdheid van het Nederlandsche volkskarakter kent, en hetzelve geenszins, met opzigt tot de daartegen over staande ondeugden, met sommige andere natien

zal willen gelijk stellen, aan welke men nogtans gemeend heeft, zulk een milder stelsel veilig te kunnen schenken.

Aangenaam zou het ons zijn, mogten deze onze beschouwingen eens ernstig door den geachten Hoogleeraar worden overwogen, en er iets aan toebrengen, om zijne zienswijze, ten aanzien van *dit* hoogst gewigtige onderwerp, te wijzigen, zoodanig, dat wij eerlang in hem eenen kragtigen medestander mogten erlangen, ter afdoende verbetering onzer nationale Instellingen, ook op *dit* stuk.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 22. September. Het Hof der Pairs, waarvan de leden in grooter getal zijn opgekomen dan veler afwezigheid, om deel aan de werkzaamheden der departementsraden te nemen, had doen vooruitzien, heeft gisteren zitting gehouden, en onder anderen eene commissie uit zijn midden benoemd, om rapport wegens den aanslag van 13 dezer uit te brengen.

Het aantal der gearresteerden als vermoedelijke medepligtigen aan dien aanslag beloopt vier en dertig, en dat dergenen die wegens de volksoploopen in hechtenis genomen zijn vijfhonderd twee en twintig, terwijl honderd en zestig personen reeds weder op vrije voeten zijn gesteld.

Gisteren avond heeft de grootste kalmte in deze hoofdstad geheerscht, en was nergens eenig spoor van zamenscholing te bespeuren.

In de woning van een portierster in de straat Charonne is een beduidende voorraad wapenen en buskruid verborgen gevonden, en deze vrouw, dien te gevolge, in verzekerde bewaring genomen.

— Volgens *Quenisset*, bestond er een komplot om de leden der koninklijke familie te dooden, waar men hun slechts nabij kon komen. De Hertog van *Orleans*, vooral stond aan de slagen der eedgenooten ten doel, want zijn dood leidde tot een regentschap, en de tijd der regentschappen is altijd een tijd van onrust en omwenteling, waarvan men partij kan trekken.

Acht leden van een genootschap, dat niet meer geheim is, hadden gezworen gelijktijdig met *Quenisset* vuur te geven. Allen hadden zich verbonden, elkander niet te verraden en hunnen eed met te schenden. *Quenisset* alleen heeft den zijnen gehouden. De lafhartigheid zijner medepligtigen ontbond hem van zijn jegens hen gegeven woord even als zij zich aan de vervulling hunner verbindtenis jegens hem onttrokken hadden, door hem alleen te laten schieten.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 25. September. Omtrent de bedenkingen, betreffende de Marine, is door de regering op de aanmerkingen der afdeelingen van de Tweede Kamer geantwoord. De veronderstelde neiging tot uitbreiding bestaat niet, zegt dezelve:

Wel bedraagt de begrooting ruim *f* 11.000 meer, doch dit is ontstaan door eene som voor het departement van koloniën, dat voor gelijke som is verminderd.

Er zijn wijders voortschreden gemaakt in de vermindering van het getal vaste werklieden op de etablissementen. Die verminderingen zullen stelselmatig worden voortgezet. In het administratief personeel der werven zullen organieke bezuinigingen worden daargesteld. De overweging der vraag, hoedanig het etablissement te Vlissingen in het welbegrepen belang van het Rijk zou behoeven te worden ingerigt, dient afhankelijk te blijven van de aflooping der vijf thans aldaar op stapel staande bodems.

De bepalingen nopens het loodswezen zullen tot het onderwerp van een algemeen onderzoek worden gemaakt, zoodra het loodswezen op de Schelde, in verband met het traktaat van 19 April 1839, op vaste grondslagen zal zijn gevestigd.

Het getal werklieden op 's Rijks werven bedroeg op 1 Julij 1841, 2609, zijnde 515 minder dan het jaar te voren, waarvan 160 behoorden tot het etablissement te Willemsoord.

Sedert verscheiden jaren zijn geene grootere schepen op stapel gezet. Die, welke op de hellingen staan, werden langzaam voltooid. Hoezeer het nog niet uitgemaakt is, zegt de Regering, of de verandering, die zich alom in het voeren van den oorlog ter zee schijnt voor te bereiden, ten gevolge hebben zal, dat men zich uitsluitend of grootendeels van het stoomvermogen zal bedienen, en dat men meer en meer zal uitgaan van het beginsel, dat de waarde der wapening meer afhangt van het *kaliber*, dan van het *getal* der stukken geschut; en hoezeer dan ook, in de nog bestaande onzekerheid, door de meeste zeemogendheden wordt voortgegaan met het bouwen van zeiloorlogschepen van groot charter, zoo blijkt, uit hetgeen in het begin van dit antwoord is gezegd, dat men ten deze bij ons de voorschriften eener doelmatige voorzigtigheid volgt. Men voltooit hetgeen reeds voor eenige jaren begonnen was, maar zorgt om bij nieuwe constructie eene schadelijke gehechtheid aan het oude te vermijden.

De groote afstand onzer Overzeesche bezittingen zal welligt vorderen, dat Nederland langer zeil-oorlog-schepen zal behoeven, dan andere volken; maar ook bij de zamenstelling van dezen zal, in verband tot de in de afdeelingen gemaakte aanmerkingen, gelet worden op hetgeen onze staatkundige positie meer bijzonder vordert, met vermijding derhalve van eene ondoelmatige navolging der volken, die het bezit van een aantal schepen, van het eerste charter, steeds mogten blijven beschouwen als een noodwendig bestanddeel van derzelver militaire marine.

De voorraad der marine is niet ruim, als een gevolg van de karig bedeelde marine-begrooting.

De totale sterkte der marine in werkelijke dienst was op 1 Julij 1841, 5337 hoofden, zoo wel officieren, onderofficieren en matrozen, als geëmbarqueerde mariniers.

— In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden is ingekomen eene missive van Z. Exc. den minister van binnenlandsche zaken, waarbij aan de Kamer een nieuw ontwerp van wet, betrekkelijk de maatschappij van weldadigheid, wordt aangeboden.

Het ontwerp van wet, houdende transitoire bepalingen voor het hertogdom Limburg, in verband met het bepaalde bij art. 6 der grondwet, is met algemeene stemmen aangenomen.

Daarna is de openbare vergadering veranderd in eene zitting met gesloten deuren, waarin over het hoofdstuk der staatsbegrooting nopens het departement van oorlog moet gehandeld zijn, en welke bijeenkomst door Z. Exc. den directeur-generaal van oorlog, is bijgewoond. Deze schijnt vele inlichtingen aan de Kamer te hebben gegeven.

— Den 23 dezer, des morgens ten 6 ure, is de schuur van den landbouwer *H. Geijam*, te Zierikzee, welke geheel gevuld was met hooi en granen, eene prooi de vlammen geworden. In weerwil der spoedig aangebragte hulp en den loffelijken ijver waarmede al de brandspuiten werden aangevoerd, is alles verbrand, doch was gelukkig tegen brandschade verzekerd. De brand is ontstaan, door het broeijen van het hooi.

KAMPEN, den 25. September. Volgens nader berigt is het ongeluk den Harderwijker beurtman overkomen, ontstaan door het aanzeilen van een Zwolschen beurtman, die zijn weg vervolgd heeft. De passagiers, mannen, vrouwen en kinderen, 20 in getal, hebben drie uren in doodsangst op den achtersteven van het gezonken schip doorgebragt, van waar zij 's morgens te zes uren door een Gopischen visscher zijn gered, benevens den schipper en twee knechten. Gelukkig was het vrij stil weder, anders zouden waarschijnlijk allen zijn omgekomen.

GEMENGDE BERIGTEN.

De zoon van Don Carlos, Don Juan, heeft, in navolging van den Hertog van Bordeaux, te Salzburg, door het omstorten van zijn paard, zijn arm gebroken. – Majoor Napier is in Egypte op reis om Sipriers te zoeken. -- Den 16. dezer zijn des avonds ten 7 ure de Keizer van Rusland en de Koning van Pruissen te Warschau aangekomen; reeds ten 6 ure, waren alle huizen aldaar geillumineerd, hetwelk bij helder weder een zeer schoon effect maakte. -- Te Zwolle zijn 7 werklieden, door het breken van een steiger, van eene aanmerkelijke hoogte naar beneden gestort en zwaar gekneusd. -- Ook beklaagt zich de eerebog aldaar bitter, van bij zijn' hoogen ouderdom en gedane diensten reeds meer dan drie maanden aan het weder te zijn blootgesteld geweest; hoopt op eene spoedige verlossing, en verlangt naar zijn duis ere schuilplaats of den bijl des timmermans. -- In Engeland worden 4,500 paarden voor Frankrijk aangekocht. -- In een tuin te Kampen draagt een suikerperenboom ten derden male in dit jaar vrucht; ook een appelboom bloeit aldaar andermaal even als verscheidene mispelboomen, aan een van welken zich de tweede vrucht reeds gezet heeft. -- Aan den luitenant-generaal H. R. Trip is pensioen toegelegd. -- De Pruissische gezant bij ons hof heeft 's Gravenhage verlaten; zeggende dat familie-zaken zijne tegenwoordigheid elders vereischen. -- De keizerlijk braziliaansche armee heeft de winterkwartieren betrokken, na dat zij den vijand 300 mijlen had misgeloopen -- Ontvangen uit Nederland bij van Dean te Batavia: eene partij hampen, saucysen, grondwetten, staatsregelen, tafellampen, spijkers enz. (Jav. C. 10 Maart.) -- Voor den heer Gobbelschroij is inderdaad f 6000 pensioen op de begrooting gebragt, om met premissie in Belgie te verteren; zijnde zulks eene bezuiniging van f 3000, daar hij tot nu toe f 9000 genoot, dus 1831–41 f 99,000!!! -- In Belgie herinnert men zich den tijd niet, dat er zoovele moorden diefstallen en zelfsmoorden aldaar plaats gehad hebben dan tegenwoordig. -- Een onberispelijk logementhouder in het Sticht, die geen tijd heeft om op reis te gaan, vraagt eene inschikkelijke logementhoudersdochter van ondervinding tot vrouw; meisjes die schaamachtig mogten zijn kunnen de vrijaadje door derde personen aanvangen. (H. B. 21 Sept.) -- De Porte houdt zich met het invoeren van vele bezuinigingen, vooral door vermindering van het personeel der ambtenaren, bezig. — Te Brussel ademt men sedert eenigen tijd slechts eene atmosfeer van feesten, tentoonstellingen, harmonien en andere plegtigheden. Alle ernstige bezigheden zijn geschorst.

MENGELINGEN.

Jan met de Roode Hand.

(Vervolg van onze vorige.)

Eenige oogenblikken na dit voorval bereikten zij het dorp. De kleine blaauwe wolkjes, welke TREVOR uit de schoorsteenen of liever opening der daken van de huizen zag opstijgen, onderrigtten hem dat het avondmaaluur nabij was: eene aangename gedachte, voor iemand die gedurende tien uren niets dan de fijne bergluchт heeft ingeademd. Hij verdubbelde zijne schreden, en stond weldra voor een huis, hetwelk van de andere huizen van het dorp was afgescheiden, en waarlijk slechts eene hut kon genaamd worden; maar het had toch met glazen voorziene vensters en een' schoorsteen.

„*Uiskil an d'hurrus!*" (open de deur) riep THAUMAUSHEEN, twee- à driemalen duchtig op dezelve kloppende. Eene groote, sterke vrouw voldeed aan zijn verlangen, en vroeg met eene heesche stem: „*Ke taishin lath?*" (wie hebt gij daar bij u). THAUMAUSHEEN antwoordde in het Iersch, maar sprak zoo zacht, dat TREVOR, zelfs wanneer hij die taal verstaan had, er niets van zou begrepen hebben. De uitkomst van dit gesprek was dat de bergbewoner het paard naar den stal geleidde, en de kasteleines TREVOR vriendelijk uitnoodigde om binnen te treden.

De schitterende vlam van een steenkolenvuur verlichte het vertrek, hetwelk door niets van de andere Iersche hutten onderscheiden was, dan dat eene menigte tot herberg gebruik benoodigde voorwerpen aan den muur waren opgehangen. TREVOR nam aanstonds bij den haard plaats, in den kring van drinkebroers, welke rond het vuur gezeten waren. Terwijl de kasteleines zich met het avondmaal onledig hield, beschouwde hij aandachtig de lieden welke hem omgaven.

Het meerendeel hunner onderscheidde zich door een sterk ligchaamsgestel; zij spraken in eene taal welke geheel verschillend was van die der bewoners van het land en de visschers van den omtrek. Mogelijk wel dat slechts twee of drie hunner Iersch spraken, want de anderen bewaarden een diep stilzwijgen. Eenige zagen voor zich in het vuur, anderen hadden zich gemakkelijk op hunne stoelen uitgestrekt en scheen in te sluimeren. TREVOR herkende onder hen den man, die hij op de rots gezien had, en hij sprak hem dus aan.

„Ik geloof, dat ik u heden avond niet ver van het dorp ontmoet heb," zeide hij, „gij zijt voorzeker langs eenen anderen weg hier gekomen."

„Meer dan één weg ligt naar Ballyfoile," sprak de zeeman norsch.

Een geweldige slag op de deur, belette TREVOR het gesprek voort te zetten, hetwelk trouwens niet zeer onderhoudend scheen te zullen werden.

„Het is PATTERSON," zeide eene stem.

Op hetzelfde oogenblik trad een man van buitengewone lengte, in een' mantel gewikkeld, de kamer binnen, en plaatste zich zwijgend bij den haard.

Hij zag TREVOR scherp aan, raakte vlugtig de rand aan van zijn verlakten hoed, en zeide met eene vreemde uitspraak:

„Het is verdrietig om in dit woeste land te reizen."

„Gij hebt gelijk, het is zeer lastig," antwoordde TREVOR.

„Ook hebt gij heden een' vrij langen weg afgelegd, geloof ik, Mijnheer, althans naar uw paard te oordeelen."

„Zaagt gij het dan?" vroeg TREVOR verwonderd.

De vreemdeling geraakte eenigzins in verwarring, en zocht aan het gesprek eene andere rigting te geven.

„Ik geloof, dat gij hier niet naar uw genoegen zult bediend worden;" zeide hij, „deze herberg kan weinig gemak opleveren aan lieden van uwen stand."

„O, ik kan mij nog al schikken," hernam TREVOR, en voor het overige vrees ik niets."

„Met de hulp van die twee vrienden, zoudt gij er kunnen bijvoegen," zeide de vreemdeling, op twee met zilver ingelegde pistolen wijzende, die even zigtbaar uit TREVORS kleeding staken.

„Men kan soms slechte gezellen ontmoeten."

„Voorzeker; maar ook goede," hernam de vreemdeling snel; en zich naar de drinkers keerende, riep hij op een' bevelenden toon: „HENDRIK! Kom aan, luiaard! sints een half uur hebben wij reeds hoog water gehad. Aan 't werk, aan 't werk!"

De man, tot wien hij deze woorden sprak, verwijderde zich oogenblikkelijk met zijne kameraden. De vreemdeling bleef alleen met TREVOR; hij nam plaats op een bank, digt bij den haard, wikkelde zich in zijn mantel en legde zich tot slapen. TREVOR zette zich aan tafel, en liet zich het vleesch en de ham, welke de waardin hem voorzette, bijzonder goed smaken.

Eindelijk was zijn maaltijd geeindigd; hij begaf zich naar de slaapkamer, welke voor hem in gereedheid was gebragt, en wierp zich gekleed op het bed. Zijne pistolen naast zich gelegd hebbende, viel hij weldra in diepen slaap.

(Het vervolg hierna.)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 27 September. Sedert den 25 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Leopold, J. C. Holtz, Monte-Video, huiden; l'Eclair, C. de Nijs, Havannah, suiker; Hannah, J. Santor, Odessa, tarwe; Prinses Victoria, T. Jackson, Londen, stukgoederen en passagiers; Le Jeune Pauline, V. Lamer, Marseille, stukgoederen; Limerick, W. Yobinson, Livorno, marmer; The Treesurer, Lawvie, Odessa, lijnzaad en wol.

Voor Gend bestemd:

Les Deux Amis, B. Maass, Marennes, zout.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Eliza, S. C. Ceiken, Bremer, stukgoederen; Elisabeth, J. kroger, Hamburg, stukgoederen; Thomas en Elisabeth, J. P. Fill, Hull, stukgoederen, The Sobo, T. Whitcombe, Londen, stukgoederen en passagiers; Patron, A. Westberg, Whtsby; Eensgezindheid, B. G. Flek, Newcastle, beide met ballast.

Van Brussel gezeild:

August, H. D. Senningen, Avontuur, ballast.

ADVERTENTIEN.

Te Vlissingen, bij C. J. DE SWART.